

μπαρμπέρης

μπαρμπέρης, ο, ουσ. [<ιταλ. barbiere]. **1.** ο κουρέας: «πόσα λεφτά μπορεί να βγάξει ένας μπαρμπέρης απ' τη δουλειά του!». (Λαϊκό τραγούδι: εσύ στη Νάπολη **μπαρμπέρης** κι αυτός ψαράς στο Αιτωλικό. Να μάθεις δε θα καταφέρεις πώς φτάσατε στο φονικό). **2.** άνθρωπος πολυλογάς, φλύαρος: «πρόσεχε τον τάδε, γιατί είναι σκέτος μπαρμπέρης, κι αν σε πιάσει στην πάρλα, δε λέει να σ' αφήσει». Από την εικόνα του μπαρμπέρη που, συνήθως, όταν περιποιείται τον πελάτη του, φλυαρεί ακατάπαυστα. Η φλυαρία των μπαρμπέρηδων είναι γνωστή από την εποχή των αρχαίων προγόνων μας. Αξίζει να αναφέρουμε το διάλογο ανάμεσα σε κουρέα και πελάτη: *πώς σε κείρω; -Σιωπών, δηλ. πώς να σε κουρέψω; -Χωρίς να φλυαρείς.* Είναι το νεοελληνικό σκάσε και κούρευε. Υποκορ. **μπαρμπεράκι, το**. (Λαϊκό τραγούδι: άδικα με κουλαντρίζεις **μπαρμπεράκι** μου χρυσό, είμαι μάγκας και κουρνάζα κι όλο θα στην κοπανώ).

- είναι πολλοί οι μπαρμπέρηδες για του σπανού τα γένια, (ειρωνικά) συμβαίνει, συνήθως, να δείχνουν πολλοί προθυμία για πράγματα που είναι εύκολα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας